

[Lorentzen.]

sig noget med reglerne i kapitel VIII a og gå med til en udvidelse langt ud over de rammer, som den højtærede minister i øjeblikket tænker på, hvis han skal komme igennem med dette lovforslag. Det, jeg og flere andre er inde på — jeg hørte således, at også det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var det — er den tanke, at man i virkeligheden skal udvide bestemmelserne, således at de kan omfatte flere lejligheder end dem i tofamilieshusene.

Dette med den underlødige kvalitet vil jeg foreløbig stille et spørgsmålstejn ved. Det kan skyldes, at boligministeriets arkitekter er vant til at se sådanne elegante boligforetagender også kvalitetsmæssigt, at de ikke passer helt til de forhold, hvor disse huse er bygget.

Så var det ærede medlem hr. Carl P. Jensen inde på den overbeskæftigelse, som findes, og jeg forstod på det ærede medlem, at han ikke vil benægte, at forholdene i øjeblikket er som af mig påpeget; han udvidede det jo også med flere eller i hvert fald et tilfælde mere. Jeg tror imidlertid slet ikke på, at denne overbeskæftigelse kan undgås, hvis den bliver dirigeret af boligministeriet. Jeg er ganske klar over — det er vi jo allesammen herinde, selvom vi måske er kede af at sige det — hvordan man eventuelt kan komme ned med priserne. Der er nemlig kun en eneste vej, der er farbar, og det er denne, at overbeskæftigelsen ikke er stor; det er ganske klart; men når staten stiller alle mulige midler til rådighed og gør det nemt og uden risiko for folk at bygge, fører lejeniveauet tilbage til 1. januar 1950 og siger: byg bare los, så garanterer jeg for, at så undgår man hverken sortbørs lønninger, sortbørsfortjener eller mange andre ting, og der er ingen tvivl om, at forholdene her i landet i øjeblikket er på grænsen af det utilladelige. I så henseende er der sikkert ikke et medlem i det høje ting, der ikke kan fortælle om, hvad der sker på mange byggepladser for tiden, og vi kan også se prisdirektoratets udredning om dette spørgsmål.

Må jeg sige til den højtærede finansminister, der ikke rigtig kunne finde ud af, hvad jeg havde sagt, at det naturligvis er i høj grad beklageligt, at jeg ikke har udtalt mig så koncist og stærkt, at den højtærede finans-

minister kunne kapere det; men mon ikke der skulle ligge en lille smule durkdrevenhed deri — den højtærede minister er jo også politiker. Jeg skulle altså stå op her og sige, at vi i virkeligheden ønskede en langt større huslejestigning i den gamle boligmasse end den, der er foreslået i lovforslaget, således at vi eventuelt sammen med de konservative kunne være en slags stødpude ude i befolkningen, når diskussionen føres dér! Jeg må bedrøve den højtærede finansminister med, at jeg ikke på noget tidspunkt i det, jeg har sagt i dag, har talt om andre satser end dem, der er foreslået af ham. Jeg har talt om, at det tidspunkt, hvor husejerne fik fri dispositionsret, skulle rykkes nærmere nutiden. Dernæst har jeg, og det er vel nok det, den højtærede finansminister har hæftet sig mest ved, søgt at påvise, at hvis ejerne af den stigning, som er tilladt efter lovforslaget, skal beskattes af halvdelen af stigningen, bliver der efter lovforslagets egne bemærkninger ikke noget videre tilovers til ejerne som fortjeneste, idet det alt sammen skal bruges til vedligeholdelse o. s. v.; det kan endda efter grundejernes opfattelse ikke dækkes af dette beløb. Så har jeg været så forsigtig yderligere at tilføje: men nu får udvalget formentlig lejlighed til at se disse tal og overbevise sig om, hvis tal der er de rigtige. Grundejerne har vel nogen tilbøjelighed til at gøre deres tal større — det er jo menneskeligt, hvis de tager de for dem mest fordelagtige tilfælde — men det får udvalget jo iøvrigt lejlighed til nærmere at se på.

Jeg skal ikke forlænge debatten; det fører jo ikke længere til noget. Nu må vi blot håbe, at vi i udvalget kan nå et resultat, der rammer det rigtige og er til gavn for hele det danske samfund.

Aksel Møller: Den højtærede finansminister indfører jo ganske friske ting i diskussionen. Den måde, hvorpå han forstår at konfrontere det ærede medlem hr. Lorentzen og mig med konsekvenser, som han opstiller af de synspunkter, vi har gjort gældende, minder mig om en hel masse ting, som jeg også har været igennem i min ungdom. Den minder mig om den måde at diskutere på, at man i virkeligheden ved sine spørgsmål lægger modparten et helt andet synspunkt i munden, end han faktisk har haft og har